

IV 61
Kapsel
Festskr.

Vid
den finska periodiska pressens

SEKULARFEST

den 15 januari 1871.

Engång, så det går en sägen,
Vakade med tankfullt sinne
Vid sitt arbetsbord *Porthan*.
Natten om han suttit trägen
I sitt värf, nu höll han inne,
Tröttad fast vid mödan van.

Fram han trädde till sitt fenster:
„Så“, han tänkte, „jag ej vinner
Målet som min sträfvän haft.
Ringa äro mina tjänster
Om ett medel jag ej finner
Som mångdubbla kan vår kraft.

Uti Auras lärosalar
Tydes vitterhetens värde
Genom romarns språk som tolk,
Och i alla skrifter talar
Endast lärdom till de lärde,
Ingen till vårt hela folk“.

Då från bergets brant, den höga,
Såg han liten bäck sig kasta
Droppvis utför klippans vall;
Nedåt sänkte han sitt öga
Och såg klippans grund, den fasta,
Hålkad ur af droppens fall.

Och den finska häfdens fader
Stod der länge tyst i undran,
Tänkte dervid för sig sjelf:
„Så i träget spridda rader
Kan man vattna sjelfva tundran
Med vår bildnings hela elf“.

„*Gutta*“, sade han, „*cadendo*
Cavat lapidem — en droppe,
Ständigt fallen, klippan tär.
Så ock utan återvändo
Må från tankens hem deroppe
Sanningsdroppen falla här.

Då skall klipphård grund ge vika,
Sjelfva ödemarken dofta,
Skördar kröna odlarns hopp.
Ty då andra medel svika,
Segrar *ordet* då det ofta,
Tidt och ofta repas opp.

I mitt sinne väcks en aning:
Så skall ändtligt vetenskapen
Engång blifva folkets arf.
Låt oss följa andens maning,
Låt oss dana oss ett vapen
Värdigt ljusets tidehvarf.“

Sagdt; till verket snabbt han skrider
Och en dag när snöbeströddes
Aurastadens frusna strand,
För ett sekel se'n omsider
Af den finska pressen föddes
Förstlingsbladet i vårt land.

Späd i början var den unga
Och han stammade sin lexa
Med *Aurora* i förbund,
Långsamt löste sig hans tunga,
Men han började att växa
På det nya seklets grund.

Och den finska häfdens fader
Då i döden slöts hans öga
Med sitt verk ej ensam stod.
Utaf tankens små kaskader,
Som i början aktats föga,
Bildat sig en mäktig flod.

* * *

Under ständig kamp med hårda öden
Denna andens flod med spridda flöden
Flutit närmare mot målet fram.
Tvångets klippor sågs den öfversvämna
Och då hindren sträfvat att den hämma
Har den långsamt sprängt sin damm.

Hundraårig står i dag den fana,
Som förts framåt uppå ljusets bana
Af de ordets kämpar som vi haft.
Om de icke alltid segra kunnat,
Sanningen dem likväl har förunnat
Bära vittne om dess kraft.

Derför såsom skydd mot mörkrets välden
Må vi vårda jemt den helga elden,
Ordets flamma, på vår altarahärd;
Och då alla andra vapen brista
Återstår oss dock ännu det sista:
Tanken, andens skarpa svärd.

Mörkrets gerning må i mörker höljas,
Ljusets väsen är att ej fördöljas,
Sanningen vill talas ut hvar stund.
Der man denna röst vill undertrycka,
Der går sjelfva samhället på krycka
Och der svigtar lagens grund.

Ty den makt som bor uti det sanna
Kan ej låta bjuda sig att stanna,
Ingen hejda kan dess segerlopp.
Om uti dess tjänst vi tåligt stride
Skall den dag, med längtan vi förbide,
Som en morgonsol gå opp.

Sändebud, som tidens ande sänder
Att förena alla folk och länder,
Stig ock neder till vår fosterjord,
Du som alstrar mannatro och dygder,
Träng till hvarje vrå af Finlands bygder,
Framtidshopp, du fria ord!

Åbo, G. W. Wilén & Cos boktryckeri, 1871.

Företedt: K. L. Lindström.

